

HÅR NI ROET FRÅN DÄNMARK?

Det var et spørgsmål, som vi mange gange, desværre, måtte svare benægtende på i løbet af vores uge-lange roferie i den svenske skærgård. Vi var i det hele taget genstand for en forholdsvis stor opmærksomhed, især blandt de svenske sejlere i skærgården nord for Göteborg. Det skyldes formentlig, at en dansk to-åres inrigger - trods alt - er et særsyn på de kanter.

Ud over den megen, undertiden meget smigrende, opmærksomhed kunne den svenske skærgård byde på et meget flot rofarvand med masser af klippeøer, stejle klippevægge, skær, svensk-røde huse og nogle utroligt flotte solnedgange. Alt i alt en ro-oplevelse ud over det sædvanlige.

Blikvand, sol fra en skyfri himmel og en storslået natur. Hvad kan man ønske sig mere?

Det kræver lidt mere planlægning, bl.a. af transport og specialindkøb, at tage på roferie i udlandet men der er også mange lighedspunkter med en langtur i mere hjemlige omgivelser. Som ved enhver anden langtur er der nogle helt basale ting, så som både og søkort, der skal til, for at turen kan lade sig gøre.

Bådene var tilgængelige fordi, MTU (Motions og tur-udvalget under DFfR) i 3 uger i juli her i år, havde udstationeret 6 både i Marstrand. Derudover ligger der en båd fast udstationeret i Kungeliv, lidt syd for Marstrand, og der er desuden forlydender om, at de, også vil blive udstationeret en båd fast netop i Marstrand. Søkort over området er også en absolut nødvendighed for, at man kan orientere sig mellem de mange små klippeøer, og styre udenom skærene. De svenske søkort er heldigvis meget detaljerede og for flere af os var turen også et intensivt kursus i kortlæsning og navigering. En del af det gik ud på at se forskel på store og små øer og fastland. I den forbindelse sendte vi en venlig tanke til Gorm og huskede hvad vi havde lært på L-kurset netop om det vanskelige i at se dybden i et landskab over større

afstande - især i klart vejr. Vi lærte det dog forholdsvis hurtigt, og dukker der et sejlskib op midt på en ø, var det et sikkert tegn på, at den i virkeligheden består af to eller flere mindre øer.

Det gjaldt om at holde tungen lige i munden når kortet skulle overdrages og den næste styrmand skulle have et godt overblik over, hvor vi nu befandt os.

En langtur i den svenske skærgård er lige som alle andre roture afhængig af vind og vejr, og her er farvandet nord for Marstrand forholdsvis udsat for vestenvind. Vi var meget heldige med vejret - når man lige ser bort fra en smule regn den første aften, og de 14 - 16 sekundmeter fra vest de følgende to dage. Det betød, at vi blæste inde inden vi nogensinde kom af sted, men da Marstrand har både flot natur og en del gode historier at byde på, gjorde det ikke så meget. Vi fik leget turister og opbrugt vores behov for at bo på campingpladser inden vi på tredjedagen drog af sted i høj solskin og svag vind.

Bådene pakkes og er lige straks klar til afgang!

Turen i sig selv var som langture er flest. Vi roede, nød det flotte område, og holdt de sædvanlige pauser, inklusiv en god lang frokostpause. Med hensyn til mad måtte vi jo indrette os lidt efter de svenske forhold. Til frokost spiste vi store mængder af tun, æg og *kalles!!* Og vi fandt ud af at svensk "rugbrød" ligesom alt deres andet brød var *sødt!!* - rent bortset fra det, var det svenske brød ganske udmærket.

Efter at have tilbragt de tre første nætter på en campingplads, var det dejligt, at vi kunne benytte os af den svenske allemandsret. I den forbindelse benyttede vi os dog af et kort, vi havde modtaget gennem MTU, hvor der var markeret øer og andre steder med "Tältning möjlig". Derved forventede vi, at der også var mulighed for at få bådene på land. Vores første overnatning fandt sted på St. Farholmen. Det var et helt fantastisk sted - så godt, at vi vendte tilbage dertil på vejen tilbage.

Da vejret var godt, med et stabilt højtryk vovede vi os ud i den ydre skærgård, hvor næste overnatning skulle være på Mollöen. Der var begejstringen mere begrænset. Det bedste tillægningssted på østsiden af øen var meget smattet - generelt er havbunden meget mere finkornet end, hvad vi var vant til herhjemme fra - og mudderet havde en umiskendelig lugt af sumpgasser og ko! Resten af øen bød på enten decideret sump med spredte kokager og masser af myg eller klipper. Vi valgte at slå lejr på en flad klippetop, hvilket faktisk var ganske udmærket, og vi fandt ud af, at man faktisk godt kan sove på sten. Som kompensation for stengrunden og den forholdsvis lange vandring fra båden til vores lejrplads var der her, som på alle vores øvrige overnatningssteder, en helt fantastisk udsigt med solnedgang over havet og de omkringliggende klippeøer.

*Morgenmad på
Mollöen.
Udsigten
fejlede ikke
noget.*

Det var også i den ydre skærgård, at vi havde vores mest dramatiske oplevelse. Efter at vi havde roet et par timer i sejlrenden, var vi søgt afsides for at holde en fælles pause. Sejlrenden kan være en temmelig stressende oplevelse for den, der

sidder styrmand fordi der er meget trafikeret. Det er dog sikkert nok - selv for en robåd - fordi alle holder godt udkik, netop pga. trafikken.

Vi havde ligget og holdt pause i en lille vig i et stykke tid, da Leif pludselig sagde: "Ham der, har han set os? - jeg har ikke set noget ansigt". Vi kiggede alle i samme retning og kunne se en blå jolle med kurs lige imod os. Den havde åbenbart en temmelig stor motor monteret, for vi kunne kun se stævnen og en del af bådens underside. Og - nej han havde ikke set os og kom så hurtigt nærmere, at vi ikke kunne gøre noget som helst, udover at råbe og skribe og tænke, at nu blev vi ramt og båden ville blive smadret, og at turen var slut og alle de andre tanker, der ellers kan nå at flyve gennem hovedet på de få sekunder, der gik inden han faktisk ramte os. Det skete heldigvis i en så tilpas spids vinkel, at den ene åre tog stødet, hvilket gjorde at hans båd gled af mod den. Både vi og han var meget chokerede, men vi slap billigt! - hvis man altså ser bort fra Leifs solbriller, der røg i vandet sammen med ham umiddelbart før kollisionen. En lakskade, herunder en del blåt lak fra den påsejlende båd på den ene bagbordsåre var det hele. Episoden vakte ellers en del opmærksomhed blandt de mange badegæster, der lå og nød solen på klipperne lige i nærheden. Så hvis påsejlingen havde fået alvorligere konsekvenser var der vidner nok og de ville sikkert også have tilkaldt hjælp, hvis det havde været nødvendigt.

Det er en oplevelse vi sent glemmer, og vi måtte da også lige sunde os lidt inden vi fortsatte nordpå gennem skærgården. Forude lå heldigvis endnu nogle dage der bød på mange gode oplevelser med solskin, hyggestunder, fuldmåne over Valeberget og andet der hører rolivet til inden vi atter anløb Marstrand. Her ventede bådvaske og et langt, varmt og aldeles tiltrængt brusebad inden vi for alvor vendte næsen hjemad - en god ro-oplevelse rigere.

Bådvaske på svensk manér.